

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (първи състав)

28 октомври 2015 година *

„Марка на Общността — Производство по възражение — Заявка за фигуративна марка на Общността „Маска“ — По-ранна нерегистрирана национална фигуративна марка „Маска“ — Относително основание за отказ — Член 8, параграф 4 от Регламент (ЕО) № 207/2009 — Прилагане на националното право от СХВП“

По дело T-96/13,

Rot Front ОАО, установено в Москва (Русия), за което се явяват първоначално В. Térauda, впоследствие О. Spuhler и М. Geitz, адвокати,

жалбоподател,

срещу

Служба за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) (СХВП), за която се явява D. Walicka, в качеството на представител,

ответник,

като другата страна в производството пред апелативния състав на СХВП е

Rakhat АО, установено в Алмати (Казахстан),

с предмет жалба срещу решението на втори апелативен състав на СХВП от 28 ноември 2012 г. (преписка R 893/2012-2) относно производство по възражение между Rot Front ОАО и Rakhat АО,

ОБЩИЯТ СЪД (първи състав),

състоящ се от: Н. Kanninen, председател, I. Pelikánová и E. Buttigieg (докладчик), съдии,

секретар: I. Dragan, администратор,

предвид жалбата, подадена в секретариата на Общия съд на 22 февруари 2013 г.,

предвид писмения отговор на СХВП, подаден в секретариата на Общия съд на 31 май 2013 г.,

предвид репликата, подадена в секретариата на Общия съд на 2 август 2013 г.,

след съдебното заседание на 20 март 2015 г.,

* Език на производството: английски.

постанови настоящото

Решение

Обстоятелства, предхождащи спора

- 1 На 26 ноември 2010 г. Rakhat АО подава заявка за регистрация на марка на Общността в Службата за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) (СХВП) на основание Регламент (ЕО) № 207/2009 на Съвета от 26 февруари 2009 година относно марката на Общността (ОВ L 78, стр. 1).
- 2 Марката, чиято регистрация се иска, е следният фигуративен знак:

Маска

- 3 Стоките, за които се иска регистрацията, спадат към класове 29 и 30 по смисъла на ревизираната и изменена Ницска спогодба относно международната класификация на стоките и услугите за регистрация на марки от 15 юни 1957 година и за всеки от тези класове отговарят на следното описание:
 - клас 29: „Закуски на основата на плодове, мармалади, конфитюри, захаросани плодове, ядивни желета, плодов пулп, плодови желета, плодови резенчета, по-специално сушени или захаросани, консервирани или захаросани плодове, плодове, съхранени в алкохол, печени бадеми, печени лешници, печени орехи, сухари, кокосови стърготини“;
 - клас 30: „Сладкарски изделия, бонбонени изделия, включително за украса на коледни елхи, пралини, сладоледи, сорбета, печена царевица и пуканки (pop-corn), пудинги, шоколади, включително с течен пълнеж, по-специално на алкохолна основа, бонбонени изделия под формата на пастили, марципан, бонбонени изделия на основата на бадеми, бонбонени изделия под формата на желирани плодове, бонбонени изделия под формата на фондан, бонбонени изделия, съдържащи орехи, бонбони, карамелки (бонбони), шоколадови бонбони, топинг, шоколад на блокчета или топчета, по-специално течен шоколад, шоколад с пълнеж, шоколад или пралини, свързани с лешници или други плодове, с ликьор или сироп; карамел, дражета, дъвка, за немедицинска употреба; желирана гума; лечебна ружа; сок от сладък корен; персипан (сладкарска смес от костилки); нуга“.
- 4 Заявката за регистрация на марка на Общността е публикувана в Бюлетин на марките на Общността № 2011/019 от 28 януари 2011 г.
- 5 На 14 април 2011 г. жалбоподателят, Rot Front ОАО, подава възражение съгласно член 41 от Регламент № 207/2009 срещу регистрацията на заявената марка за посочените в точка 3 по-горе стоки.

- 6 Възражението се основава на възпроизведената по-долу по-ранна нерегистрирана фигуративна марка, използвана в процеса на търговия със сладкарски изделия в Гърция и Германия:

- 7 В подкрепа на възражението е посочено основанието по член 8, параграф 4 от Регламент № 207/2009.
- 8 С решение от 12 април 2012 г. отделът по споровете отхвърля възражението. Той приема по същество, че жалбоподателят не е доказал, че е придобил въз основа на германското право, под чиято закрила се намира по-ранната нерегистрирана марка, правото да забрани използването на заявената марка. По-специално, сравнително ограниченият, с оглед на размера на пазара на сладкарски изделия в Германия, обем на продажбите на съответните стоки не позволявал да се приеме, че по-ранната марка е придобила достатъчно признание („Verkehrsgeltung“), по смисъла на член 4, параграф 2 от Gesetz über den Schutz von Marken und sonstigen Kennzeichen от 25 октомври 1994 г. (Закон за защитата на марките и другите отличителни знаци, BGBl. I, стр. 3082, по-нататък „Markengesetz“), от съответните потребители, представляващи цялото население на Германия.
- 9 На 7 май 2012 г. жалбоподателят подава жалба пред СХВП на основание членове 58—64 от Регламент № 207/2009 срещу решението на отдела по споровете.
- 10 С решение от 28 ноември 2012 г. (наричано по-нататък „обжалваното решение“) втори апелативен състав на СХВП потвърждава решението на отдела по споровете. Най-напред, той приема, че доколкото жалбоподателят не е представил доказателства за използване, което не е само с местен обхват по смисъла на член 8, параграф 4 от Регламент № 207/2009, на по-ранната нерегистрирана в Гърция марка, възражението е недопустимо или при всяко положение неоснователно, доколкото това по-ранно право е било приведено в негова подкрепа. По-нататък апелативният състав посочва, че за да може да възрази срещу регистрацията на заявената марка, жалбоподателят трябва да докаже, че е придобил правото да забрани използването на последната преди датата на регистрацията ѝ в съответствие с германското право, където по-ранната нерегистрирана марка е била също използвана. В това отношение той трябва да докаже, че тази марка е била позната за съществена част от съответните потребители като принадлежаща на жалбоподателя по смисъла на член 4, параграф 2 от Markengesetz. Апелативният състав заключава, както и отделът по споровете, че с оглед на стоките, за които се отнася и които са предназначени за текущо потребление и се купуват от широк кръг лица, съответните потребители представляват цялото население на Германия. Фактът, че марката е била изписана на кирилица или че разглежданите стоки са били разпространявани в Германия посредством магазини, чиито посетители са били главно говорещи руски, не дава възможност според апелативния състав да се заключи, че съответните потребители са били единствено

потребителите, говорещи руски. Най-сетне, апелативният състав счита, че дори представените от жалбоподателя доказателства за обема на продажбите на сладкарски изделия под по-ранната марка да са били приети, при всички положения не е било възможно, при липсата на други данни, да се оцени интензитетът на тези продажби с цел да се определи въздействието на марката върху съответните германски потребители. В резултат на това апелативният състав приема, че жалбоподателят не е доказал, че по-ранната нерегистрирана марка е била позната на съществена част от тези потребители като марка, която му принадлежи по смисъла на германското право, и следователно не отговаря на условията на член 8, параграф 4 от Регламент № 207/2009, а именно да е придобил въз основа на тази марка и по силата на приложимото към този знак право на държавата членка правото да забрани използването на една по-скорошна марка.

Искания на страните

- 11 Жалбоподателят иска от Общия съд:
 - да отмени обжалваното решение;
 - да осъди СХВП да заплати съдебните разноски.
- 12 СХВП иска от Общия съд:
 - да отхвърли жалбата;
 - да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

От правна страна

По допустимостта

- 13 СХВП оспорва в писмения си отговор допустимостта, от една страна, на някои документи, представени като приложение към жалбата, с мотива че те са били представени за първи път пред Общия съд, и от друга страна, на някои позовавания в жалбата на съдебната практика и на националната доктрина, тъй като представляват нови факти.
- 14 В отговор на писмен въпрос на Общия съд, както и на въпрос в съдебното заседание, СХВП оттегля част от възраженията си относно допустимостта на решенията на националните юрисдикции и на националната доктрина, представени за първи път пред Общия съд, както и на позоваванията на тях от жалбоподателя.
- 15 При всички положения следва да се припомни в това отношение, че макар някои решения на националните юрисдикции и становищата на доктрината да са представени от жалбоподателя за първи път пред Общия съд, той е в правото си да се позове на тях, доколкото става въпрос за документи и доводи, засягащи националното право и практиката на националните съдилища. Всъщност от съдебната практика следва, че няма пречка нито за страните, нито дори за Общия съд да почерпят идеи при тълкуването на националното право, на което както в настоящия случай се позовава правото на Европейския съюз (вж. точка 19 по-нататък), от елементи, изведени от националната правна уредба или националната доктрина, след като не става въпрос да се отправи упрек към апелативния състав за това, че не е взел предвид фактически обстоятелства в конкретно национално решение, а се е позовал на съдебни решения или на доктрината в подкрепа на основание, изведено от неправилно прилагане от апелативния състав

на разпоредба на националното право (вж. в този смисъл решение от 12 юли 2006 г., Vitakraft-Werke Wührmann/CXВП — Johnson's Veterinary Products (VITACOAT), T-277/04, Rec, EU:T:2006:202, т. 70 и 71).

16. Висящ остава единствено въпросът за допустимостта на доказателствата, представени като приложение А.5 към жалбата. Жалбоподателят поддържа, че тези доказателства трябва да бъдат приети за допустими, тъй като те не привнасят нови доводи спрямо тези, които вече са изтъкнати въз основа на други доказателства, представени пред СХВП.
17. Доказателствата, представени като приложение А.5 към жалбата, представляват: статията „Руските супермаркети в Германия: самовар — без да се ходи до Тула“ на руски език, придружена от превод на английски, публикувана на интернет сайта „www.dw.de“. Противно на това, което поддържа жалбоподателят, въпросната статия, представена за първи път пред Общия съд, представлява ново фактическо обстоятелство в подкрепа на вече изтъкнати пред СХВП доводи и не може да бъде взета предвид при разглеждането на настоящата жалба. Всъщност жалбата пред Общия съд визира контрола за законосъобразност на решенията на апелативните състави на СХВП по смисъла на член 65 от Регламент № 207/2009, така че функцията на Общия съд не е да преразглежда фактическите обстоятелства в светлината на документите, представени за пръв път пред него. Поради това представените като приложение А.5 към жалбата документи не следва да се приемат, без да е необходимо да се разглежда доказателствената им сила (вж. в този смисъл решение от 24 ноември 2005 г., Sadas/CXВП — LTJ Diffusion (ARTHUR ET FELICIE), T-346/04, Rec, EU:T:2005:420, т. 19 и цитираната съдебна практика).

По съществуването на спора

18. Жалбата почива на едно основание, изведено от нарушение на член 8, параграф 4 от Регламент № 207/2009, състоящо се в това, че апелативният състав е допуснал грешка при тълкуването на член 4, параграф 2 от Markengesetz, въз основа на който жалбоподателят претендира защита на по-ранната нерегистрирана марка, доколкото тя е била използвана в Германия. За сметка на това жалбоподателят не оспорва констатацията на апелативния състав, че възражението е неоснователно, доколкото се основава на по-ранното право, използвано в Гърция.
19. В това отношение следва да се припомни, че по силата на член 8, параграф 4 от Регламент № 207/2009 при възражение на притежателя на нерегистрирана марка или на друг знак, използван/а в процеса на търговия с по-голямо значение от местното, марката, за която се подава заявка, не се регистрира, когато и доколкото, съгласно законодателството на държавата членка, което регламентира този знак, правата по отношение на този знак са били придобити преди датата на подаването на заявката за регистрация на марка на Общността и този знак предоставя на притежателя си правото да забрани използването на една по-късно регистрирана марка (вж. в този смисъл решение от 18 април 2013 г., Peek & Cloppenburg/CXВП — Peek & Cloppenburg (Peek & Cloppenburg), T-507/11, EU:T:2013:198, т. 18 и цитираната съдебна практика; вж. също по аналогия решение от 9 декември 2010 г., Tresplain Investments/CXВП — Hoo Hing (Golden Elephant Brand), T-303/08, Сб., EU:T:2010:505, т. 89 и 90).
20. Горепосочените условия са кумулативни. Така, ако дадена марка не отговаря на едно от тези условия, възражението, основано на съществуването на нерегистрирана марка или на други знаци, използвани в процеса на търговия по смисъла на член 8, параграф 4 от Регламент № 207/2009, не може да бъде уважено (решение от 30 юни 2009 г., Danjaq/CXВП — Mission Productions (Dr. No), T-435/05, Сб., EU:T:2009:226, т. 35).

- 21 Що се отнася до по-ранната нерегистрирана марка, доколкото тя е била използвана в Германия, апелативният състав е започнал преценката си на възражението, разглеждайки дали жалбоподателят е придобил преди датата на подаване на заявката за марка на Общността в съответствие с приложимото в случая германско право правото да забрани използването на по-скорошната марка по смисъла на член 8, параграф 4, буква б) от Регламент № 207/2009.
- 22 Жалбоподателят изтъква, че член 4, параграф 2 от Markengesetz признава придобиването на права върху марка в резултат на използването, което води до познаването ѝ от съответните потребители, а именно адресатите на посочените стоки, като знак, който принадлежи на притежателя. Жалбоподателят счита в настоящия случай, че апелативният състав е допуснал грешка при тълкуването на тази разпоредба и в резултат на това е приложил неправилно член 8, параграф 4 от Регламент № 207/2009, доколкото е взел предвид при преценката дали съответните потребители познават по-ранната марка германските потребители като цяло, докато германското право позволявало при определени условия да се ограничат съответните потребители, като се вземат предвид само потребителите, които владеят някакъв чужд език, или, в зависимост от каналите на дистрибуция на стоките, за които се отнася разглежданата марка. В настоящия случай условията за ограничаване на съответните потребители до потребителите в Германия, които говорят руски, били изпълнени. Той основава тълкуването си на германското право на множество решения на върховните германски юрисдикции, на откъс от коментара на Markengesetz и на решение на Федералния съд на Швейцария.
- 23 СХВП се присъединява по същество към преценката на апелативния състав и счита, че жалбоподателят не е доказал надлежно, че по-ранната марка е била позната на съществена част от германските потребители, както изисква член 4, параграф 2 от Markengesetz, така че той не може да възрази срещу регистрацията на заявената марка. Тя изтъква, че с оглед на представените от жалбоподателя пред апелативния състав доказателства относно съдържанието на германското право нито фактът, че посочените от по-ранната марка стоки са били продавани само в някои специализирани магазини, ориентирани най-вече към живеещите в Германия руснаци, нито използването на кирилица в по-ранната марка оправдават ограничаването на съответните потребители само до тези от тях, говорещи руски.
- 24 В това отношение следва да се припомни, че въпросът доколко защитен знак в дадена държава членка предоставя правото да се забранява използването на по-скорошна марка, трябва да се разгледа от гледна точка на приложимото национално право (вж. решение от 10 юли 2014 г., Peek & Cloppenburg/СХВП, C-325/13 P и C-326/13 P, EU:C:2014:2059, т. 47 и цитираната съдебна практика). За тази цел следва да се вземат предвид посочената в подкрепа на възражението национална правна уредба и постановените в съответната държава членка съдебни решения (решение от 29 март 2011 г., Anheuser-Busch/Budějovický Budvar, C-96/09 P, Сб., EU:C:2011:189, т. 190), както и доктрината (вж. по аналогия решение от 5 юли 2011 г., Edwin/СХВП, C-263/09 P, Сб., EU:C:2011:452, т. 53).
- 25 Съгласно приложимото в настоящия случай германско право правото на притежателя на нерегистрирана марка да възрази срещу използването на по-нова марка е уредено в член 4, параграф 2, разгледан във връзка с член 14, параграф 2 от Markengesetz.
- 26 Член 4 от Markengesetz гласи:
- „Защитата на марките произтича [...]
2. от използването на знак в процеса на търговия, стига знакът да е станал познат като марка в съответните търговски среди
- [...]“.

- 27 Член 14, параграф 2, точка 2 от Markengesetz забранява използването от трето лице в процеса на търговия без съгласието на притежателя на знак, какъвто е марката на Общността, който би могъл да породи вероятност от объркване със защитения знак.
- 28 Страните са съгласни относно факта, че по силата на член 4, параграф 2 от Markengesetz право върху нерегистрирана марка може да бъде придобито чрез използване само при условие че това използване води до познаване на тази марка от съществена част от съответните потребители. За сметка на това страните спорят относно определянето на съответните потребители („beteiligte Verkehrskreise“), които трябва да бъдат взети предвид при преценката за познаването, по смисъла на член 4, параграф 2 от Markengesetz.
- 29 В това отношение, на първо място, следва да се отбележи, че апелативният състав е допуснал правна грешка, като е отхвърлил, позовавайки се на практиката на Общия съд относно Регламент № 207/2009, довода на жалбоподателя, че съответните потребители, които трябва да бъдат взети предвид в настоящия случай, трябва да се ограничат само до потребителите в Германия, които са руснаци или говорят руски, с мотива че стоките, за които се отнася по-ранната марка, са били продавани само в магазини, предназначени специално за тях. Всъщност, както беше отбелязано в точка 24 по-горе, въпросът доколко по-ранната нерегистрирана марка, защитена в дадена държава членка, предоставя на притежателя ѝ правото да забрани използването на по-скорошна марка, трябва да бъде разгледан с оглед на критериите, определени в националното право на държавата членка, където знакът, на който се прави позоваването, е бил използван, в настоящия случай германското право, включително и националната съдебна практика и националната доктрина, а не с оглед на практиката на Общия съд относно прилагането на Регламент № 207/2009.
- 30 На второ място, що се отнася до разглеждането на националното право по силата на което жалбоподателят претендира, че е придобил правото да възрази срещу регистрацията на заявената марка въз основа на своята нерегистрирана марка — а именно член 4, параграф 2, във връзка с член 14, параграф 2 от Markengesetz — следва да се отбележи, разбира се, че съгласно съдебната практика възразяващият трябва да докаже, че по-ранният знак, на който се основава възражението, попада в приложното поле на законодателството на държавата членка, на което той се позовава, и че този знак би позволил да се забрани използването на по-скорошна марка (решение Anheuser-Busch/Budějovický Budvar, т. 24 по-горе, EU:C:2011:189, т. 190). Това правило създава задължение за възразяващия да представи на СХВП не само доказателства, че отговаря на изискваните условия съгласно националното законодателство, чието прилагане иска, за да може да забрани използването на марка на Общността по силата на по-ранно право, но и доказателства, установяващи съдържанието на това законодателство (вж. по аналогия решение Edwin/СХВП, т. 24 по-горе, EU:C:2011:452, т. 50).
- 31 Все пак от съдебната практика следва също, че при обстоятелства, при които от СХВП може да бъде поискано да вземе предвид националното право на държавата членка, в която по-ранното право, на което се основава възражението, се ползва от защита, тя следва да се информира служебно, по начините, които счита полезни за тази цел, дали такива сведения са необходими за преценката на условията за прилагане на даден мотив за отказ на спорна регистрация, което предполага, че тя взема предвид, освен фактите, изтъкнати изрично от страните в производството по възражение, и общоизвестните факти, тоест фактите, които могат да бъдат известни на всяко лице или които могат да станат известни чрез общодостъпните източници на информация (вж. решение от 20 април 2005 г., Atomic Austria/СХВП — Fabricas Agrupadas de Muñecas de Onil (ATOMIC BLITZ), T-318/03, Rec, EU:T:2005:136, т. 35 и цитираната съдебна практика; вж. също по аналогия решение от 13 септември 2012 г., National Lottery Commission/СХВП — Mediatek Italia и De Gregorio (Изображение на ръка), T-404/10, EU:T:2012:423, т. 20 и цитираната съдебна практика, потвърдено по тази точка с решение от 27 март 2014 г., СХВП/National Lottery Commission, C-530/12 P, Сб., EU:C:2014:186, т. 45). Това задължение за служебно информиране относно националното право в настоящия случай е в

тежест на СХВП в хипотезата, когато тя вече разполага с индикации относно националното право било под формата на твърдения за неговото съдържание, или под формата на доказателства, представени в обсъжданията и по отношение на чиято доказателствена стойност са направени твърдения (решение от 20 март 2013 г., *El Corte Inglés/CXВП — Chez Gerard (CLUB GOURMET)*, T-571/11, Сб., EU:T:2013:145, т. 41).

- 32 Това задължение е възпроизведено по същество в директивите относно преценката, извършвана от СХВП, цитирани от последната в съдебното заседание, които, позовавайки се на решение СХВП/National Lottery Commission, точка 31 по-горе (EU:C:2014:186), установяват правомощието, с което тя разполага, да провери по всякакъв начин, който счита за подходящ, съдържанието, условията за прилагане и значението на разпоредбите от приложимото право, на които се позовава възразяващият (директивите относно преценката, извършвана от СХВП, част С, раздел 4, точка 4.1). СХВП набляга в съдебното заседание на факта, че това правомощие за проверка се ограничава до обезпечаване на правилното прилагане на правната уредба, на която се позовава възразяващият, но не освобождава последния от доказателствената тежест. В допълнение, това право на преценка не може да доведе до това СХВП да замени възразяващия, що се отнася до задължението му да цитира относимата с оглед предмета на делото правна уредба.
- 33 В това отношение следва да се отбележи, от една страна, че в настоящия случай жалбоподателят се позовава на разпоредбите на приложимото национално право, както и на тяхното съдържание. Той също така поддържа пред СХВП, както е видно от точка 11, трето тире от обжалваното решение, че съответните потребители с оглед на преценката за познаването на по-ранната нерегистрирана марка по смисъла на член 4, параграф 2 от *Markengesetz* представляват потребителите, говорещи руски, които живеят в Германия, както предвид факта, че по-ранната марка е била съставена от букви на кирилица, така и предвид факта, че стоките, за които тя се отнася, са били разпространявани посредством магазини, чиито посетители в по-голямата си част са били потребители, говорещи руски.
- 34 Следва да се отбележи, от друга страна, че преценката кои са съответните потребители е била определяща за решаването на настоящия спор. Всъщност, макар жалбоподателят да не е оспорил констатирания от апелативния състав факт, че по-ранната марка не е станала позната на потребителите в широкия смисъл, схванати като съвкупността от средните потребители в Германия, изглежда не е изключено в хипотезата, в която съответните потребители по смисъла на член 4, параграф 2 от *Markengesetz* би трябвало да бъдат определени като включващи само потребителите в Германия, говорещи руски, както изтъква жалбоподателят, такова познаване да бъде постигнато.
- 35 При тези обстоятелства СХВП е трябвало, с оглед на съдебната практика, припомнена в точка 31 по-горе, да използва всички средства, с които разполага в рамките на правото си на преценка, за да се информира относно приложимото национално право, и да извърши по-задълбочени проучвания относно съдържанието и обхвата на цитираните разпоредби от националното право, в светлината на доводите на жалбоподателя, било служебно, било като прикани жалбоподателя да подкрепи твърденията си относно определянето на съответните потребители по смисъла на член 4, параграф 2 от *Markengesetz* (вж. по последния въпрос заключението на генералния адвокат *Bot* по дело СХВП/National Lottery Commission, C-530/12 R, Сб., EU:C:2013:782, т. 66 и 87).
- 36 Нито от обжалваното решение, нито от преписката в производството пред СХВП, представена пред Общия съд, следва обаче, че СХВП е извършила по-задълбочени проучвания относно съдържанието и обхвата на разпоредбите на посоченото национално право, било служебно, било като прикани жалбоподателя да подкрепи твърденията си относно определянето на съответните потребители по смисъла на член 4, параграф 2 от *Markengesetz*, което е било признато от СХВП по време на съдебното заседание.

- 37 Такова проучване на германското право от страна на апелативния състав твърде вероятно би му позволило да се снабди с доказателствата, които жалбоподателят е представил за първи път пред Общия съд и някои от които на пръв поглед не са лишени напълно от значение, що се отнася до преценката на твърденията му относно определянето на съответните потребители по смисъла на член 4, параграф 2 от Markengesetz. Същото се отнася и за практиката на Bundesgerichtshof (Федералния съд), в която е било прието, че при определени условия, дори в случая на стоки за широко потребление, съответните потребители биха могли да бъдат определени по-тясно с оглед на целта и на търговските възможности на конкретни продукти (BGH, I ZR 90/58, DB 1959, 1368, (amtl. Leitsatz) — Sunpearl II) или на купувачите на тези стоки и на заинтересованите лица, някои от които могат да се откажат от някои стоки или да не ги одобряват (BGH, I ZR 94/80, GRUR 1982, 672 — Aufmachung von Qualitätsseifen). По същия начин от решението на Bundespatentgericht (Федералния патентен съд) по дело Березка (28 W (pat) 40/10) следва, че при определени условия съответните потребители на стоки от класове 29 и 30, както в настоящия случай, могат да бъдат ограничени до потребителите, които знаят руски език, по-специално с оглед на представянето, опаковката и наименованието на стоките, изписано на кирилица.
- 38 При тези обстоятелства не може да се изключи, че липсата на проучване от страна на апелативния състав е имала решаващо отражение върху тълкуването му на член 4, параграф 2 от Markengesetz.
- 39 От това следва, че наведеното основание трябва да бъде уважено и обжалваното решение да бъде отменено. Съгласно член 65, параграф 6 от Регламент № 207/2009 СХВП е длъжна да вземе необходимите мерки за изпълнение на решението на Общия съд. В това отношение именно СХВП следва, след като използва правото си на проучване на германското право, да определи дали то дава право на жалбоподателя да забрани използването на по-скорошна марка по смисъла на член 8, параграф 4, буква б) от Регламент № 207/2009.

По съдебните разноски

- 40 По смисъла на член 134, параграф 1 от Процедурния правилник на Общия съд загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като е загубила делото, СХВП следва да бъде осъдена да понесе направените от нея и от жалбоподателя съдебни разноски в съответствие с искането на последния.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (първи състав)

реши:

- 1) Отменя решението на втори апелативен състав на Службата за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) (СХВП) от 28 ноември 2012 г. (преписка R 893/2012-2).**
- 2) СХВП понася направените от нея съдебни разноски, както и тези на Rot Front ОАО.**

Kanninen

Pelikánová

Buttigieg

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 28 октомври 2015 година.

Подписи